

Chadwick

DOOR C. ASSCHER-PINKHOF

GEÏLLUSTREERD DOOR NETTY HEYLIGERS

ALKMAAR — GEBR. KLUITMAN

WIJ ZIJN ER ZÓÓ BLIJ MEE!

DOOR C. ASSCHER-PINKHOF

GEÏLLUSTREERD DOOR NETTY HEYLIGERS

TWEEDE DRUK

ALKMAAR — GEBR. KLUITMAN

(Leeftijd 5—7 jaar.)

Piep-je en de klein-tjes.

Nu is er wat moois ge-beurd.
We zijn er zóó blij mee !
Piep-je heeft vier klein-tjes ge-kre-gen.
We heb-ben al be-dacht hoe ze hee-ten.
Hiep-je en Siep-je en Fiep-je en Wiep-je
Ze zien er nog niet erg leuk uit.

Dat komt, door-dat ze hun oog-jes nog dicht heb-ben.

Ze zijn al-le vier zwart met wit-te slab-be-tjes, wit-te neus-jes en wit-te voet-jes.

Net als Piep-je zelf.

Als Piep-je bang is, dat ze te koud worden, gaat ze bij de klein-tjes lig-gen.

Ze likt ze om ze te was-schen.

Want dat kun-nen ze zelf nog niet.

Ze kun-nen nog niet zelf loo-pen.

Daar-om blij-ven ze maar in het mand-je lig-gen.

Ze kun-nen nog niet mi-au-wen.

Al-leen maar pie-pen.

Net als Piep-je toen ze klein was.

Moe-der weet ook al, wat we met de klein-tjes zul-len doen.

Eerst mo-gen ze bij Piep-je blij-ven.

Tot ze een beet-je groot zijn.

Tot ze zelf kun-nen e-ten en loo-pen en
was-schen.

En tot ze kun-nen mi-au-wen.

En dan gaan ze op reis.

Hiep-je gaat naar de moe-der van een
jon-ge-tje van school.

Dat jon-ge-tje wou zoo graag een poes-je
heb-ben.

En nu mag hij.

Wat zal hij blij zijn als Hiep-je groot is!

Siep-je gaat naar on-zen groen-te-boer.

Die is zoo aar-dig voor ons.

Dus hij zal ook wel aar-dig voor Siep-je zijn.

Fiep-je gaat naar de juf van school.

Die wou Fiep-je graag heb-ben.

En Wiep-je blijft bij haar moe-der.

Om-dat Piep-je an-ders weer zoo al-leen
zou zijn.

Nu moe-ten ze al-le vier maar flink melk
drin-ken.

An-ders wor-den ze niet groot.
En dan zou-den ze ook niet op reis mo-gen
gaan.

In den Stal.

Op een dag zei moe-der te-gen Dik :
„De melk-boer heeft ons van-daag ver-
ge-ten.

Nu heb-ben we geen melk.

Wil je e-ven mee gaan om melk te ha-len ?
Dan mag je de pan hel-pen dra-gen.”

Nou, dat wou Dik wàt graag!

Hij wist wel niet, waar ze heen zou-den
gaan om melk te ha-len.

Maar dat zou moe-der hem wel wij-zen.
Moe-der en Dik hiel-den ie-der een oor
van de pan vast.

Zoo stap-ten ze sa-men weg.

Waar-heen?

Dat wist moe-der wel.

Maar Dik niet.

Na vijf mi-nuut-jes wa-ren ze er.
Een groo-te plaats.

En daar ach-ter een klein straat-je.

En door dat straat-je kwa-men ze bij een huis-je.

Dat huis-je had maar een paar klei-ne raam-pjes en één groo-te deur.

„Dit is de stal,” zei moe-der.

„Wie woont daar?” vroeg Dik.

Het leek hem niet leuk in zoo'n huis met zul-ke klei-ne raam-pjes.

„Daar wo-nen de koei-en,” zei moe-der.

„Die gaan ons melk ge-ven.”

„Wat lief van de koei-en,” zei Dik.

Moe-der maak-te de deur van het huis-je o-pen.

„Zoo, nu ben je in den stal,” zei ze.

Wat had Dik veel te zien!

Aan twee kan-ten ston-den al-le-maal koei-en naast el-kaar.

le-der in een ei-gen hok-je.

En met de staar-ten naar Dik toe.

Een boer en een boer-in wa-ren er ook.
Die had-den elk een em-mer bij zich.
Ze wil-den juist ie-der met den em-mer bij
een koe gaan.

Moe-der ver-tel-de aan de boer-in dat ze
van-daag geen melk had.

„Mag ik nu melk van één van de koei-en
in mijn pan heb-ben?”

„Best,” zei de boer-in.

Dik deed maar niets dan kij-ken.

De boer-in nam de pan.

Ze ging er mee op zij van een koe zitten.

Op een klein stoel-tje met één poot.

Ze zet-te de pan op haar schoot on-der
de koe.

En toen ging ze de koe mel-ken.

Er kwa-men groo-te stra-len melk uit.

„Zzj, zzj,” zei de melk in de pan.

De koe vond het best.

Die at maar ge-woon door.

Lek-ker hooi.

Daar hou-den koei-en zoo van.

Nu was de pan bij-na vol.

„Dank u,” zei moe-der.

„Zoo heb ik wel ge-noeg.”

En ze gaf de boer-in het geld voor de melk.

Dik vond het erg raar.

De melk was toch van de koe.

En nu kreeg de boer-in het geld er voor.

„Ja,” zei moe-der.

„Daar koopt de boer-in e-ten voor om aan de koe te ge-ven.

Dus dan is het geld toch voor de koe.”

Moe-der en Dik zei-den den boer en de boer-in goei-en-dag.

En Dik riep :

„Dag, koei-en!

Dank je voor de melk!

Een an-de-ren keer kom ik te-rug!”

En toen droeg hij voor-zich-tig met moe-der
de pan met melk naar huis.

Waar wa-ren ze ge-ble-ven?

Dik had be-loofd:

„Een an-de-ren keer kom ik te-rug.”

En als je wat be-looft, moet je het ook
doen.

Daar-om zei moe-der een hee-le poos la-ter:

„Zul-len we van-daag weer naar de koei-en
gaan?”

„Ja!” riep Dik.

„Gaaf u maar met mij mee.

Want ik weet nu den weg wel!”

„Goed,” zei moe-der.

Ze lach-te een beet-je.

Net of ze Dik fop-te.

Maar Dik wist niet waar-om.

Hij ging met moe-der op weg.

Het was mooi, warm weer.

Veel mooi-er en war-mer dan den an-de-ren
keer.

Hij wist nog best hoe hij moest gaan.

Bij die groo-te plaats moes-ten ze zijn.

En door dat klei-ne straat-je moes-ten ze
gaan.

En die deur van dat huis-je moes-ten ze
o-pen ma-ken.

Maar toen de deur o-pen was . . .

Wat stond Dik te kij-ken!

De stal was hee-le-maal leeg!

Niet één koe !

Dik was er stil van.

„Waar zijn de koei-en ge-ble-ven ?” vroeg
hij zacht.

„Die zijn niet thuis,” lach-te moe-der.

„Maar we zul-len ze wel zoe-ken.”

Moe-der nam Dik mee naar een huis-je
er naast.
Ze klop-te aan.

Daar kwam de boer-in aan de deur.
Moe-der zei:
„Dik wou zoo graag de koei-en weer zien
Maar ze zijn niet thuis.
Waar zijn ze nu?”

„Ga maar mee,” zei de boer-in.

„Ik moet juist naar ze toe.

E-ven wach-ten.

Dan neem ik mijn em-mers mee.”

Ze ging e-ven naar bin-nen.

En ze kwam te-rug met een juk op haar schou-ders.

Daar hing aan el-ken kant een em-mer aan.

Zoo kon ze de em-mers veel be-ter dra-gen dan met de han-den.

Met z'n drie-tjes lie-pen ze een poos.

Toen kwa-men ze bui-ten de stad.

Er wa-ren geen hui-zen meer.

Al-leen maar wei-den met mooi gras.

En in die wei-den lie-pen koei-en.

Nu be-greep Dik het!

Om-dat het zoo mooi weer was, moch-ten de koei-en bui-ten.

Daar kon-den ze gras e-ten.

Dat von-den ze ze-ker nog fij-ner dan
hooi.

Ze gin-gen o-ver een brug-ge-tje dat over
een sloot lag.

En door een hek.

Heer-lijk!

Nu mocht Dik zóó in het gras loo-pen!

Net als de koei-en!

De boer-in deed haar em-mers van het
juk af.

En ze ging weer met een em-mer bij één
van de koei-en zit-ten.

Net als in den stal.

Dik keek naar het mel-ken.

En hij pluk-te bloe-men.

En hij ging in het gras lig-gen.

Al-les mocht.

Toen de boer-in al-le koei-en ge-mol-ken
had, wa-ren de em-mers net vol.

Ze hing de em-mers weer aan het juk.

En toen gin-gen ze weer al-le drie weg.

Dik keek nog tel-kens om.

„Dag, koei-en!” riep hij.

„Dag! Dag!”

Maar de koei-en rie-pen niets te-rug.

Niet eens boe.

Ze moes-ten gras e-ten.

En daar-door had-den ze geen tijd om
wat te zeg-gen.

Klein Mie-ke.

Al-tijd heeft ons klei-ne Mie-ke
Pijn-tjes, pijn-tjes o-ver-al!
Nu eens aan haar krul-len-kop-je,
Dan weer aan haar vin-ger-top-je.
Hoe die pijn ge-ne-zen zal?
Wel — ik denk, ik weet het al!

Wij zijn er zóó blij mee!

Mie-ke moet niet al-tijd den-ken.
Aan haar ei-gen ik-je klein ;
Moet naar an-d're kin-d'ren kij-ken,
Dàn zal 't niet zoo erg meer lij-ken,
En ik denk, dat al haar pijn
Gauw weer zal ver-ge-ten zijn !

Som-men ma-ken.

Kees kon niet zoo best re-ke-nen.
Wel jam-mer.
Maar hij deed flink zijn best.
En daar-om vond de juf van school het
niet zoo erg.
Maar één keer ge-beur-de er iets lee-lijks.
Eén keer-tje maar.
Toen zat Kees naast een jon-gen die wel
goed kon re-ke-nen.
En toen moes-ten ze som-men ma-ken.

Tot twin-tig.

Er wa-ren ook moei-lij-ke som-men bij.

$4 + 6 - 3 + 7$.

Dat is niet zoo mak-ke-lijk.

Kees re-ken-de eerst uit, wat vier en zes is.

Hij dacht dat het elf was.

Maar dat was fout.

Toen elf min drie.

Hij dacht dat het ne-gen was.

Maar dat was al weer fout.

Toen ne-gen en ze-ven.

Dat was ze-ven-tien, dacht hij.

Maar dat was ook weer fout.

Hij was hee-le-maal in de war.

En toen hij ze-ven-tien had op-ge-schre-ven,
deed hij iets ergs.

Hij keek naar het pa-pier van den jon-gen
naast hem.

Daar stond veer-tien.

Dat zou wel goed zijn.

Want die jon-gen was zoo knap in
re-ke-nen.

En toen maak-te Kees van de ze-ven-tien
op zijn pa-pier een veer-tien.

Hij had er een kleur van.

Om-dat hij het zelf zoo erg vond.

De juf had het ge-zien.

Ze vond het zoo jam-mer.

Want fout vond ze niet zoo erg als af-ge-
ke-ken.

„Kees,” zei de juf.

„Stond daar niet eerst ze-ven-tien?”

„Nee,” schud-de Kees.

Hij keek de juf niet aan.

Want hij had ge-jokt.

En als je jokt kun je nooit ie-mand goed
aan-kij-ken.

„Wat jam-mer dat je jokt,” zei juf.

„Dat is veel er-ger dan een fou-te som.

Nu wil ik den hee-len dag niet naar je
kij-ken.

Want je hebt ge-jokt.”

Kees had erg ver-driet.

Wat naar, dat juf niets van hem wou
we-ten.

Niet eens naar hem kij-ken!

Hij wou zoo graag, dat juf weer goed op
hem was.

Maar dat kon niet.

In eens be-dacht hij wat.

Hij^{re} maak-te een streep-je door de veer-
tien.

En hij zet-te weer een ze-ven-tien er naast.
Nu was het weer fout.

Toen stak hij zijn vin-ger op.
Maar de juf zag het niet.
Ze wou toch niet naar hem kij-ken.
„Juf!” riep Kees.
Hij moest bij-na hui-len.
Maar hij hield het in.

Want hij vond het niet flink voor een
jon-gen.

„Nee Kees,” zei juf.

„Ik wil niet naar jou kij-ken.”

„Maar ik wou u e-ven wat zeg-gen,” zei
Kees.

„Wat dan?” vroeg juf.

„Kijkt u eens naar mijn som.
Ik heb haar weer fout ge-maakt.
Net als eerst.”

Ge-luk-kig !

Juf keek weer naar Kees.

En ze lach-te,

Ze was niet boos meer.

Want nu was het jok-ken weer weg.

En het af-kij-ken ook.

Juf was blij dat ze niet meer boos moest
zijn.

En Kees was blij dat juf weer naar hem
keek.

Heer-lijk!

Nu kon-den juf en Kees weer vriend-jes
zijn !

Van ge-le bol-le-tjes.

Le-nie was met moe-der naar het park.
Ze had-den een klein mand-je mee ge-
no-men.

Daar la-gen klei-ne stuk-jes brood in.
Voor de eend-jes wa-ren die.

Le-nie mocht het mand-je dra-gen.
Soms stop-te ze zelf een klein stuk-je
brood in haar mond.

Net of ze zelf een eend-je was.

Maar ze liet ook nog wel wat voor de eend-jes o-ver.

In het wa-ter lag een een-de-huis-je.

Daar slie-pen de eend-jes in als het nacht was.

En ze kro-pen er in als het erg koud was.

Of als het hard re-gen-de.

Maar als er kin-de-ren met brood kwa-men, bleef er geen en-kel eend-je bin-nen.

„Eend-jes !” riep Le-nie.

„Ik heb brood voor jul-lie!”

Daar kwam een wit-te eend uit het huis-je.

En van den o-ver-kant van het wa-ter kwam een mooi-e groe-ne eend.

Maar — wat kwam daar ach-ter de wit-te eend uit het huis-je ?

Een klein, klein geel bol-le-tje.

Met een klein kop-je er op.

En twee klei-ne poot-jes er on-der.

En een klein staart-je er aan.
En wat kwam daar ach-ter?

Nog zoo'n bol-le-tje met zoo'n kop-je en
zul-ke poot-jes en zoo'n staart-je.

En daar ach-ter?

Nog één, en nog één, en nòg één!

„Wat zijn dat voor vo-gel-tjes?” vroeg
Le-nie.

„Dat zijn de kin-der-tjes van de een-den,”
zei moe-der.

„Wat klein!” riep Le-nie.

Maar al wa-ren ze nòg zoo klein, toch
kon-den ze al zwem-men.

Want ze gin-gen ach-ter hun moe-der in
het wa-ter.

Naar Le-nie toe.

„Kwaak! Kwaak!” riep de moe-der.

„Piep! Piep!” rie-pen de klein-tjes.

Le-nie gooi-de brood naar ze toe.

Moe-der had de stuk-jes brood nog al
klein ge-maakt.

Dat was maar goed ook.

Want zul-ke klei-ne eend-jes kon-den nog
geen groo-te stuk-ken brood e-ten.

Kijk ! Kijk !

Daar had-den twee eend-jes sa-men één
stuk-je brood !

Ze trok-ken er sa-men aan.

Tot het in twee stuk-jes ging.

Toen had ie-der wat.

Wat pik-ten ze al-le-maal !

Ze had-den ze-ker er-gen hon-ger.

Maar de moe-der ook.

Die zocht al-le groo-te stuk-ken uit.

Ze dacht ze-ker :

„Die kun-nen de klein-tjes toch niet e-ten.”

Daar kwam de groe-ne eend van den
o-ver-kant er bij.

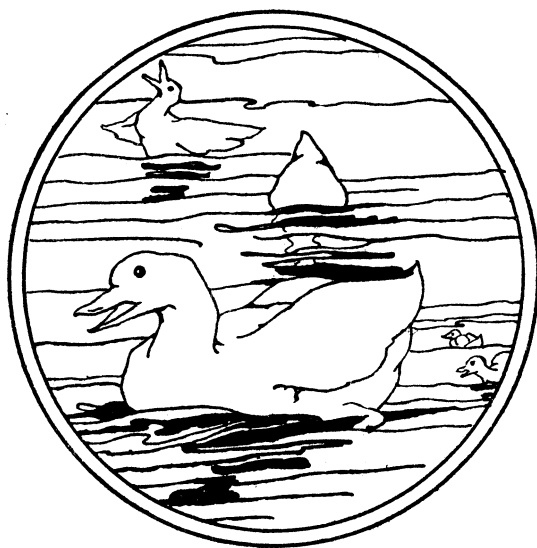
Die was ze-ker de va-der van de klei-ne
ge-le bol-le-tjes.

Die had ook hon-ger.

Want hij zocht ook de groo-te stuk-ken
uit.

„Nou is het op,” zei Le-nie.

De klein-tjes zoch-ten nog.
Maar er was heusch niets meer te vin-den.
De va-der en de moe-der gin-gen weer
in het wa-ter.
En alle geel-tjes er ach-ter aan.
Als er toch niets meer te e-ten was, kon-
den ze net zoo goed weer weg gaan.

Wat Le-nie dacht.

O, als ik maar een eend-je was,
Wat heer-lijk vond ik dat!
Ik zwom en plas-te al maar door,
En 'k maak-te al-les nat.
'k Ging kop-je onder, staart-je op.
Wat had ik dan een nat-ten kop!
O, als ik maar een eend-je was,
Wat maak-te 'k een ge-plas!

Wat het eend-je dacht.

O, als ik maar een meis-je was,
Wat was ik dān toch blij!
Ik at maar brood, den hee-len dag,
En 'k vroeg er tel-kens bij.
Ik at het hee-le mand-je leeg,
En vroeg dan, of ik nòg wat kreeg.
O, kon ik maar een meis-je zijn,
Wat vond ik dat toch fijn!

Van een stout kui-ken.

Moe-der Kip had te-gen al haar kui-ken-
tjes ge-zegd:

„Jul-lie mo-gen wel uit het hok gaan.
En jul-lie mo-gen ook hier in het tuin-tje
wan-de-len.

Maar ga nooit in het tuin-tje hier naast.”
En al-le kui-kens wa-ren ge-hoor-zaam.
Ze wan-del-den in het tuin-tje.

En ze krab-bel-den met hun poot-jes in
de aar-de.

Maar één kui-ken deed al-tijd juist, wat
hij niet mocht.

Die heet-te Dons-je.

Dons-je dacht :

„Ik moet eens zien, hoe het hier naast er
uit ziet.

Ik heb dat nog nooit ge-zien.”

En hij kroop door een gaat-je in den muur.

Moe-der Kip had het niet ge-zien.

Ze had ook zóó veel kui-kens om op te
let-ten !

En geen van de an-de-re kui-kens had
het ge-zien.

Dons-je keek eens rond in het an-de-re
tuin-tje.

Daar wa-ren veel meer bloe-men dan in
hun ei-gen tuin.

Hij wou wel eens we-ten, hoe die bloe-me-

tjes in de aar-de vast za-ten.
Eens e-ven voe-len.
En hij krab-de met zijn poot-je een paar
mooi-e bloem-pjes los.
Die la-gen nu stuk op den grond.
Zoo'n stou-te Dons-je!
Daar zag hij een bak-je staan.
Eens kij-ken wat er in was.
Ze-ker wat lek-kers om te e-ten.
Dons-je wip-te op den rand van het bak-je.
En — hij wip-te ook er in!
Het bak-je was vol met wa-ter.
Daar lag die stou-te Dons-je nu.
Mid-den in het wa-ter!
Dons-je piep-te, zoo hard hij kon.
Want hij kon er zelf niet uit ko-men.
Daar kwam net een me-neer in het tuin-tje.
Hij zag de bloem-pjes lig-gen, die uit den
grond ge-haald wa-ren.
„Och, och!” zei hij.

„Wie zou dat ge-daan heb-ben!”
En hij keek heel boos.
Nu hoor-de hij pie-pen.
Hij keek in het bak-je met wa-ter.
En daar zag hij Dons-je lig-gen.
„O,” zei de me-neer.
„Jij hebt ze-ker de bloem-pjes stuk ge-
maakt. Stou-terd!”
„Piep! Piep!” riep Dons-je.
De me-neer nam Dons-je uit het wa-ter.
En hij zet-te hem op den muur.
Die was niet heel hoog.
Dons-je kon een klein beet-je vlie-gen.
En zoo vloog hij naar be-ne-den.
De me-neer keek hem na.
Hij zet-te een heel boos ge-zicht.
„Pas op, als je weer hier komt!” zei hij.
Nu was Dons-je weer bij moe-der Kip.
Moe-der Kip had juist ge-zien, dat Dons-je
er niet was.

En ze was, heel on-ge-rust.

Nu had ze Dons-je ge-luk-kig weer te-rug.

Maar wat was hij nat!

Hij beef-de er van!

„Ben je tòch hier naast ge-gaan?” vroeg
moe-der Kip.

Dons-je durf-de niets te zeg-gen.

„Stou-terd!” zei moe-der Kip.

„Het is je ei-gen schuld, dat je zoo nat
bent ge-wor-den.

Voor straf mag je den hee-len dag niet
uit het hok ko-men.”

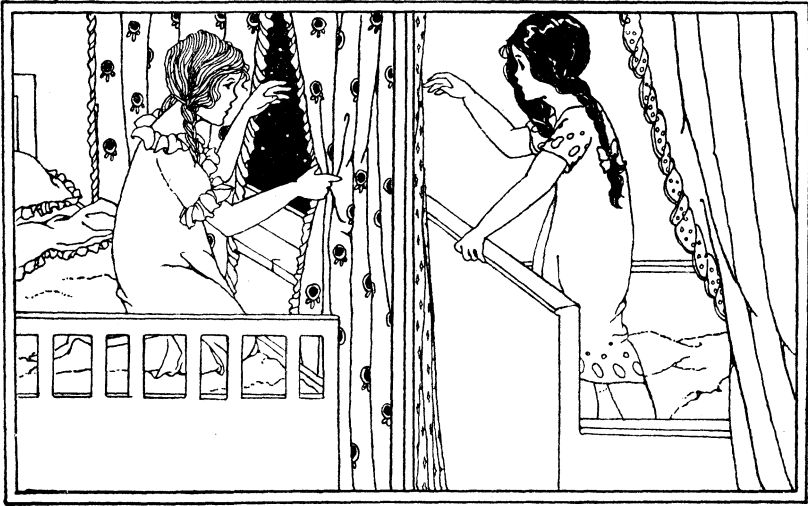
Dons-je ging in het hok.

Met zijn kop-je om-laag.

Hij schaam-de zich zoo.

En den hee-len dag bleef hij bin-nen.

Maar hij is nooit meer in het tuin-tje er
naast ge-gaan!

Buur-meis-jes.

Als An-ne-ke naar bed was ge-bracht, en ze stond nog e-ven in haar nacht-pon voor het raam, zag ze el-ken a-vond aan den o-ver-kant een an-der meis-je. Dat stond ook in haar bed. En ze had ook een nacht-pon aan. En ze was bij-na zoo groot als An-ne-ke. Maar ze had bruin haar.

En An-ne-ke had blond haar.

Het meis-je had roo-de lint-jes om haar
vlecht-jes.

En An-ne-ke had blau-we.

An-ne-ke wist niet, hoe het meis-je heet-te.

En het meis-je wist niet, hoe An-ne-ke
heet-te.

Ze gin-gen e-ven laat naar bed.

Om ze-ven uur.

Eerst ke-ken ze al-leen maar naar el-kaar.
Ie-de-ren a-vond weer.

Maar op een a-vond zei het meis-je met
haar hand: „Dag!”

En An-ne-ke zei „dag!” te-rug.

Toen de-den ze dat ie-de-ren a-vond.

Ze zei-den zóó lang met hun hand „dag!”
tot ze gin-gen lig-gen om echt te sla-pen.

En nòg wis-ten ze niet van el-kaar, hoe
ze heet-ten.

Maar op een dag liep An-ne-ke met haar

moe-der op straat.

Toen zag ze een an-der meis-je met een
moe-der loo-pen.

Het meis-je had twee vlecht-jes.

Met roo-de strik-jes.

Ze leek net op het meis-je van den o-ver-
kant.

In eens liet An-ne-ke moe-ders hand los.

Ze liep naar het meis-je toe.

„Dag !” zei ze.

„Ben jij het meis-je van den o-ver-kant?”

„Ja,” zei het meis-je.

„Jij ook ?”

„Ja,” zei An-ne-ke.

„En ik ben ook An-ne-ke.”

„Ik niet,” zei het meis-je.

„Ik heet Riek.”

Moe-der was er ook bij ge-ko-men.

Ze be-greep er niets van.

„Moe-der,” zei An-ne-ke.

„Dat is Riek.
Ze slaapt aan den o-ver-kant.
En we zeg-gen el-kaar al-tijd goei-en-dag.”

Toen lach-ten de moe-ders van Riek en
An-ne-ke.
En Riek en An-ne-ke wa-ren heel blij.
Want nu wis-ten ze, hoe het an-de-re
meis-je heet-te.
Dien a-vond stond An-ne-ke weer in bed.

En aan den o-ver-kant stond Riek.
„Dag, Riek !’ zei An-ne-ke.
Riek kon het niet hoo-ren.
Maar ze kon aan An-ne-ke’s lip-pen wel
zien wat ze zei.
„Dag, An-ne-ke !” zei Riek.
Toen lach-ten ze al-le-bei.
En toen gin-gen ze sla-pen.

Van Hum-pie, Pum-pie en Dum-pie.

Er wa-ren eens drie ka-bou-ters.
Ze woon-den sa-men in een hol-le-tje
on-der een groo-ten, groo-ten boom.
De ee-ne heet-te Hum-pie.
De twee-de heet-te Pum-pie.
En de der-de heet-te Dum-pie.
Hum-pie had een krul in zijn kuif.

Pum-pie had een krul in zijn baard.
En Dum-pie had een krul in de pun-ten
van zijn schoe-nen.

Dat moet je goed ont-hou-den.
An-ders weet je straks niet meer, wie
Hum-pie was en wie Pum-pie was en
wie Dum-pie was.
Hum-pie en Pum-pie en Dum-pie de-den

net om-ge-keerd als wij.
Als het dag was slie-pen ze.
En als het don-ker werd, wa-ren ze wak-ker.
Dat doen al-le ka-bou-ters.
„Kom,” zei Hum-pie op een a-vond.
„We moe-ten weer eens uit gaan om te
wer-ken.”
„Goed,” zei-den Pum-pie en Dumpie.
En toen gin-gen ze uit.
Hum-pie droeg een schep-je.
Pum-pie droeg een hark-je.
En Dum-pie reed een wa-gen-tje.
Ze wil-den het bosch net-jes op-rui-men.
De bla-den op den grond bij el-kaar har-
ken, en ze op-schep-pen en in den wa-gen
doen.
Na een poos-je wa-ren ze hard aan het
werk.
„Och,” zei Pum-pie op eens, „daar ligt
een klein, jong vo-gel-tje op den grond.”

Ja, hoor, Pum-pie had ge-lijk.
Zóó klein was het vo-gel-tje, dat het nog
niet kon vlie-gen.

Het kon al-leen maar pie-pen.

„Arm klein-tje,” zei Dum-pie.

„Wat moe-ten we met je doen?”

„Piep, piep,” zei het vo-gel-tje.

„Zul-len we het bij zijn moe-der te-rug
bren-gen?” vroeg Hum-pie.

„Best,” zei-den Pum-pie en Dum-pie.

Toen nam Hum-pie het vo-gel-tje voor-
zich-tig in zijn hand.

Hij klom er-mee in den boom.

Ka-bou-ters kun-nen erg goed klim-men.

Dum-pie en Pum-pie ble-ven be-ne-den
staan.

Ze ke-ken er-naar.

Daar kwam Hum-pie bij een nest-je.

De va-der en moe-der wa-ren uit-ge-
vlo-gen.

Ze-ker om het kind-je te zoe-ken.
Al-leen de ||broer-tjes en zus-jes wa-ren
thuis.

Hum-pie leg-de zacht het klei-ne 'vo-gel-tje
bij zijn broer-tjes en zus-jes.
Toen klom hij weer naar be-ne-den.
Met z'n drie-en wacht-ten ze, hoe het
ver-der zou gaan.

Daar kwa-men de va-der en moe-der
te-rug.

Nee maar, wat wa-ren die blij, toen ze
hun kind-je te-rug za-gen !

„Piep-piep !” rie-pen ze.

„Wat zijn we blij !”

En on-der aan den boom ston-den Hum-pie
en Pum-pie en Dum-pie.

Ze moes-ten zóó la-chen, dat ze er bij-na
van om-rol-den !

Zóó blij wa-ren ze, dat ze het klei-ne
vo-gel-tje weer bij zijn va-der en moe-
der had-den ge-bracht !
